

Mesterek

Csöngettek. Akkoriban, amikor ez történt, még nem volt kapucsengő a budapesti bérházak kapuján. A csengő a lakásé volt, és egyszerű, vidám dallamot játszott. Még az előző lakóról maradt ránk, nagyjából ez volt az egyetlen a lakásban, amit nem kellett felújítani, vagy kidobni és kicserélni. A rézkilincses, franciaerkélyes, mennyezetrozetta egykor polgári otthon teljesen le lett rohasztva. Beköltözésünk után majdnem mindent fel kellett újítani. Festettünk, mázoltunk, parkettát csiszoltunk. És most elromlott a bojler. A Gutenberg téri ház gangján egy öltönyös, középkorú férfi állt. Aktatáskával.

Meghökkenem. Nem vártam senkit aktatáskával, mondtam neki, hogy valószínűleg félreértés. Ezekben az években ugyanis mérhetetlenül sokan vágtak mindenféle vállalkozásba, számtalan ügynök házalt biztosítási, utazási ajánlattal, kozmetikai vagy tisztítószerrel. Az ügynöketikkel elvárásai közt hirtelen megjelent a szocializmus éveiben polgári manírnak számító és évtizedekre száműzött elegancia. Férfiak öltönyben, nők frissen bodorított hajjal, kosztümben házaltak, mindkét nembeli aktatáskával. A rendszer-váltás utáni években jártunk.

Én a pályakezdő tanárok bruttó négyezer forintos fizetéséből éltem, ebből havonta ezerkétszáz volt a lakástörlesztés. Nem engedhettem meg magamnak, hogy ügynököktől vásároljak. Hát nem velem beszél? A hangja ismerős és a cím is stimmel – mondta. Öltönyzesebből összehajtogatott cédulát vett elő, rajta a címmel. Én a gázszerelőt várom, feleltem. Akkor rendben vagyunk, én vagyok az. A gázszerelő. Elkerekedett a szemem. Félreálltam az ajtóból, beengedtem. A konyhában a falnak tolt asztalra tette az aktatáskát. Kinyitotta. Patikarendben a szerszámok, kisimogatva tiszta újságpapír. Aztán a cérnakesztyű. Az újságpapírt kitergegette a kis gázbojler alá a konyhakőre, a mosogatóra, felhúzta a cérnakesztyűt. Nem akarok semmit összeporolni, jegyezte meg. Ha megfojtana, nem lennének ujjlenyomatok, gondoltam, aztán megkérdeztem, kér-e egy kávét. Inkább teázni szokott, ha van esetleg zöldtea, de lehet herba is, azt köszöni, elfogadja.

Az ámulat határozta meg együtt töltött néhány óránkat a délután hátralevő idejében. Ücsörögtem a fehér konyhaszéken a radiátor mellett, néztem,

ahogy dolgozik, ittuk a csipketeát. Filozófiáról beszélgettünk. Mert munka után ezt szerette a legjobban. Kirkegaard-ot vagy Platón-t olvasni. Míg a kis konyhai bojler új életre kelt, nem jutottunk semelyikük mélyére, inkább csak megsimítottuk az alapkérdések felszínét, mint az alászálló madarak a szárnyukkal a vizet. A valószínűtlen délutánt az idők során még kettő követte, amikor a fürdőszobai gázbojler romlott el, aztán a cérnakesztyűs eltűnt az életemből, el is költöztünk.

Megszámlálhatatlan szerelővel kerültem átmenetileg vagy tartósan kapcsolatba azóta, de hasonlóval eggyel sem. Még akkor is így van ez, ha Lajos bácsi, a vízszelőlök lassan családtaggá vált nálunk. Mint valami távoli nagybácsi úgy járt hozzánk két évtizeden át hol az elvízkövesedett csövek, hol az eldugult lefolyó miatt. Végigkísérte a gyerekek felnövekedését, most pedig, hogy már nem tud dolgozni, az ő fia jár hozzánk, megörökölt minket a csöpögő csapokkal. Ez is különleges történet a maga módján, de egész más kategória, mint a cérnakesztyűs, aki tudta, hogy belső cselekedetei függetlenek történetétől, és se Kierkegaardot, se a cérnakesztyűjét senki el nem veheti tőle.

Aztán nemrégiben felderengett egy újabb csoda lehetősége. Félve mondom, mert még csak bimbózó az ismeretségem a szobafestővel, és annyiszor kellett csalódnom. De már kétszer eljött, hozta magával a lézeres távolságmérőjét, ami számomra maga volt a varázslat. Tudom, hogy hétköznapi munkaeszköz, de már annyi mekkmesterrel volt dolgom az elmúlt években, olyanokkal, akik írni sem tudtak, és akik helyett én méregettem az édesanyámtól örökölt szabócentivel, amit éppen mérni kellett. Na, de ez az ember a lézeres távolságmérővel a második alkalommal, amikor a mázolás dátumában is megegyeztünk, csinált valami furcsa méregetés közben. Kávét főztem neki, így nem láthattam, hogy leborította a kis színes kavicstornyt, ami a párkányon áll. Amikor újra felé fordultam – cukrot? tejszínt? – látom ám, hogy hatalmas férfikezének festésben megvastagodott ujjáival a kis színes kavicsokat rakosgatja egymásra. Mit csinál? – kérdeztem ijedten. Felépítem, rikkantotta vidáman. De miért borította le? Hát, hogy felépíthessem, így a válasz, és akkor már sejtettem, hogy rendben vagyunk. Aztán még szóba hozta a házában berendezett múzeumot, amit az erdőben fémkeresővel talált második világháborús katonasisakok alapoztak meg. Még mást is mondott, a ritka betegséggel otthon nevelt gyerekükről, aki soha, de soha nem mehet ki az utcára, és ami miatt a feleségével tizenöt éve nem voltak sehol kettesben, de azt már nem mesélem el, mert ide csak az tartozik, hogy újra találkoztam egy mesterrel, aki megtalálta a kiutat a szorongás szédületéből.